

רחל פרץ

אגדות אברהים

הכרס של אברהים.
 אברו שנחבא בשפוליה.
 הגלביה הלבנה והבנטלון שמצטיר תחתייה.
 כפות רגליו הנפוחות שמתרפקות זו על זו כשהוא רוכן אל שלחן החשבונות הקטנים,
 עוזרו הממשקף לידו, עט פלסטיק מכרסם בין אצבעותיו המקמחות.
 השן הצהבה של אברהים
 כשהיא מפשילה את שפתי הילד המפנקות שלו.
 אמו של אברהים
 שמתה בשקט בזמן שהלך לחפש לה אופטלגין.
 איה ישב לידה פל הלילה ועקב אחרי האור הסורי
 שנגר ממפתח כתנת הלילה שלה
 עד שהשמש עלתה והבעירה
 את הפרדסים שהורישו לו בעבורה של אלעריש.
 אם הייתי ילד במעבר הגבול, הוא לואט ולחיו מתקמרת על ירכי,
 הייתי הוחף לה כסא גלגלים כל החיים.

*

אני במי ימסוף, מאזינה לבת ים קטנה בחליפת אמודאים
 החולמת עצמה צועדת בלוכנס רדוד כאמבט
 היא תמצא את המפלצת שהסיגה את אביה המלך
 לירכתי הארמון בירכתי היער
 היא תמצא אותה והיא תגיד בקולה הילדותי,
 בלחנים מלאות אור מתוק,
 פתחי לי את הדלת!

מִן הַפֶּתַח יֵצֵיץ אֵלֶיהָ מִלְפָּפוֹן יָם
 עֲנֹק מְרָקִיב נְטוּל עֵינַיִם,
 וְהִיא תִירָה בּוֹ בְּאֶצְבַּע קְמוּטָה מִמַּיִם וּמִמְלַח,
 וְתִגִּיד,
 אָמָא, לָמָּה יֵשׁ לָךְ פֶּה גָדוֹל כְּלִיכָךְ

*

בְּזִמְנֵן שְׂאֵבְרָאֵהִים עוֹמֵד עַל סִפָּהּ שֶׁל מַמְלַכַת הַחוּשׁוֹת שְׁלוֹ,
 יָדָיו הַמְּגֻמְרוֹת בְּשַׁחַר שְׁלוֹבוֹת מְאַחֲרֵי גְבוּ,
 עוֹלָה מִן הַיָּם הַנִּימְפָּה שְׁלוֹ
 בְּשֵׁעַר שַׁחַר קְצוּץ וְצוּאָר אֵיתָן כְּכִסִּיסוֹ שֶׁל מַגְדָּל,
 תִּלְתְּלֵי אֲצוֹת חוֹבְקִים אֶת בְּרֶפֶה הַיְמָנִית,
 כְּתָם לָדָה זְעִיר שׁוֹלַח אֶל טְבוּרָה אֶתְנִיתִי מוֹרֵס כְּחֻלָּיִם.
 הִיא מְקַצֵּיפָה אֶת הַמַּיִם בְּרִגְלֵי הַטֵּיטָאן שְׁלָה,
 זְרוּעוֹתֶיהָ מְפֻלְסוֹת בְּשָׂמַיִם דְּרָכִים,
 וּכְשֶׂאֵבְרָאֵהִים פּוֹרֵשׁ יָדָיו
 הִיא שׁוֹלַחַת אֵלָיו אֶת מִבְּט הַפְּלֻדָּלֶת שְׁלָה.
 אֶבֶל אֲבְרָאֵהִים צוֹחֵק
 שְׁדִיָּה מְפֻרְפְּרִים בֵּין יָדָיו עַד שֶׁהִיא חוֹבְטָת
 בַּגְּדוּל הַסְּנִפִּירִי שְׁלָה בְּמַעֲמָקֵי הַסּוּף
 וְשׁוֹלָה לְמַעַנּוֹ נַחֲשֵׁי גוּמֵי וּמְדוּזוֹת מְמַלְאוֹת.

*

אֲנִי זוֹחֶלֶת עַל הַחוּף שֶׁל אֲבְרָאֵהִים בְּצִבְתוֹת צְבוֹת
 אֵינְסוּף לוֹהֵט בֵּין הַסִּכָּה הַזְּעִירָה שְׁלִי
 לַחוּשָׁה הַמְּדַכְּזִית
 לֵיָם הַסְּבָלְנִי שְׁחוֹבֵט בְּחוּל בְּאֶגְרוֹף רָפָה.
 מְשֻׁלָּשׁ לֹא-שׁוֹהֵצֵלְעוֹת,
 וְאֲנִי לְכוּדָה בּוֹ עִם שְׁלֻפוּחִית שְׁתֵּן מְלֵאָה.

*

ההרים רוכנים על חושית אברהים כחלית חיל רגלים
הם דורכים את צעדיהם, בוטשים גלי אבק,
מגנים בגופם על לוח המדבר.
שם, בין משבצות של חול-פחם,
סוערת המלכה את לבם של שני רציה, שני פרשיה, שני צריחיה
ואי המלה,
פליט משדה הקרב
גוש בשר קטום גפים
עקור עינים
קפוא אננים
תלוש לשון
שרוע על מרבר כחל
ג'וני שלי

*

ג'וני יתפתל בחמסינו
יש לו נבואה ואין לו עיר
מלכה לב שחר תזרה עליו לס כלאחר יד
ושני הפרשים שקה יענו לאות
וירקרו לפניה בצעדים סרטניים
אני אגדל להיות הענקית שנועתתי להיות
קברות רגלי ינעצו בתהומות ימסוף
הוא יסוג לאחור, יפנה מקום לקררה שלי,
ואני אכחש בה ואכחש במוט ברזל ענק
ובבוא הרגע
בדיוק בבוא הרגע אאפר אל היורה
קצה פלמל אדם
והנה אני באה
הנה אני עולה
ושריון הפלסטיק שלי שורט את פנים הקררה

וְאֲנִי צְהֵבָה,
וְאֲנִי מְרִימָה רֹאשׁ, אֶת שׁוֹמְעֵת,
וּמְלוֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדִי,
וְאֲנִי נוֹהֶמֶת מִמְעַמִּיקִים,
אֲנִי לֹא פֹה
אֲנִי לֹא שָׁם
אֲנִי שׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם

*

כְּשֶׁאֲבְרָאִים שׁוֹטֵף מֵאֲחוֹרֵי הַחוֹשֶׁה הַמְּרַכְזִית אֶת אֲבֻקַּת הַחֹל וְהַפָּחִם מִכְּפוֹת רַגְלָיו
נֶעַר עָרוֹם פּוֹתֵחַ וְסוֹגֵר לְמַעַנּוֹ אֶת הַבְּרוֹז חֲלִיפוֹת
וְנֶעַר אַחַר שׁוֹמֵר אֶת נְעָלָיו.

בְּלִילָה אֲנִי יוֹצֵאת לְחַפֵּשׁ בַּחֹל אֶת נְשִׁיקוֹת רַגְלָיו שֶׁל אֲבְרָאִים

*

אֲבְרָאִים כּוֹתֵב עַל הַמַּיִם
מַלְיִם בְּעֵבְרִית נְהַדְרֵת
אֲנִי חוֹתֶכֶת עוֹרֵק צְדָדִי בְּצוֹאֵר
אֲבְרָאִים אוֹסֵף בְּעֵינָיו אֶת שְׂרֵי
אֲנִי מְכַנְסֶת אֲשְׁמוֹרוֹת בְּכַח
אֵב אֶהְבֶּה